

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 689/2016-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. februára 2017 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 246/2004 v období po právoplatnosti nálezú Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 246/2004 v období po právoplatnosti nálezú Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur) ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 303,04 € (slovom tristotri eur a štyri centy) na účet jeho právnej zástupkyne [REDACTED] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 689/2016 z 11. októbra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 246/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že ústavný súd už nálezom sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013 rozhodol, že v petite sťažnosti označené práva sťažovateľa boli postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € a úhradu trov konania.

3. Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu napriek uvedenému nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezu sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň navrhol prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáhal aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a úhrady trov konania.

5. Okresný súd na základe výzvy ústavného súdu zaujal k sťažnosti stanovisko vo vyjadrení sp. zn. Spr. 3787/2016 doručenom ústavnému súdu 30. decembra 2016, v ktorom okrem iného uviedol:

„... Po preštudovaní spisového materiálu mám zato, že v predmetnom konaní sp. zn. 22C/246/2004, nejde o skutkovo ani o právne zložitú vec, čo vyplýva aj z tvrdenia zákonnej sudkyne.

Vychádzajúc zo spisového materiálu a prehľadu jednotlivých úkonov mám za to, že predĺženie konania zaviniť najmä žalobca, ktorý šesťkrát ospravedlnil svoju účasť na pojednávaniach, na ktoré bol riadne predvolaný a to či už zo zdravotných alebo osobných dôvodov. K predĺženiu konania taktiež prispela skutočnosť, že tunajší súd niekoľkokrát žiadal Okresný súd Bratislava III o zapožičanie spisu sp. zn. I T/56/2003, avšak vždy s negatívnym výsledkom, nakoľko spis nebolo možné zapožičať, keďže táto trestná veci nie je doposiaľ právoplatne skončená a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III bolo zakaždým nariadené pojednávanie.

Zároveň mám za to, že zákonná sudkyňa [REDAKOVANÉ] vo veci a priebežne konala a to bez zbytočných prietáhov. V súčasnosti bol vo veci dňa 12.12.2016 vyhlásený rozsudok a preto sťažnosť (ústavnú sťažnosť), týkajúca sa prietáhov v konaní považujem za nedôvodnú, čo vyplýva aj z prehľadu jednotlivých úkonov súdu ako aj z vyjadrenia zákonnej sudkyne...“

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 21. decembra 2016 k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania v období po náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013:

„... dňa 26.06.2013 sa konalo pojednávanie za neprítomnosti žalobcu z dôvodu jeho práceneschopnosti, ktoré bolo odročené za účelom vykonania ďalšieho dokazovania. Dňa 09.07.2013 súd opätovne žiadal Okresný súd Bratislava III o zapožičanie spisu pod sp. zn. I T/56/2003, nakoľko bol potrebný ako dôkaz a zároveň súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania dňa 06.09.2013. Dňa 16.08.2013 bol daný pokyn na predloženie spisu vyššiemu súdnemu úradníkovi za účelom vypracovania uznesenia. Dňa 20.08.2013 súd uznesením konanie voči vedľajšiemu účastníkovi konania zastavil a náhradu trov konania mu nepriznal. Dňa 06.09.2013 sa konalo pojednávanie za neprítomnosti účastníkov konania s tým, že žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu účasti na ošetrovaní s tým, že súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania dňa 23.10.2013. Dňa 23.10.2013 sa konalo pojednávanie za neprítomnosti účastníkov konania, žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil absolvovaním kontrolného vyšetrovania. Dňa 29.10.2013 súd predvolal účastníkov konania na termín pojednávania dňa 09.12.2013 a zároveň súd doručil žalobcovi prípis, ktorým žalobcu vyzval na oznámenie, či súhlasí s prejednaním veci v jeho neprítomnosti, po prípade, či si neustanoví zástupcu, nakoľko súd už dvakrát odročil pojednávanie zo zdravotných dôvodov na strane žalobcu. Dňa 09.12.2013 sa konalo, pojednávania za neprítomnosti účastníkov konania, žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil starostlivosťou o maloletého syna. Dňa 10.12.2013 súd nariadil pojednávanie na deň 10.02.2014 a zároveň opätovne žiadal Okresný súd Bratislava III o zapožičanie spisu pod sp. zn. I T/56/2003. Dňa 10.02.2014 sa konalo pojednávanie za neprítomnosti účastníkov konania, žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu kolízie pojednávania s pojednávaním vedeným na Okresnom súde Bratislava III, súčasne súd nariadil pojednávanie na deň 24.03.2014. Dňa 24.03.2014 sa konalo pojednávanie za neprítomnosti účastníkov konania, žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil ošetrovaním maloletej dcéry, čo preukázal lekárskeym potvrdením. Dňa 25.03.2014 súd nariadil pojednávanie na deň 07.05.2014. Dňa 07.05.2014 sa konalo pojednávanie za neprítomnosti účastníkov konania, kde súd vyhlásil rozsudok, že súd návrh žalobcu zamietla a náhradu trov konania mu nepriznáva. Dňa 17.07.2014 súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k podanému

odvolaniu. Dňa 28.08.2014 súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Dňa 22.09.2014 súd vyzval žalobcu na dokladovanie pomerov účastníka konania. Dňa 29.12.2014 súd uznesením priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 29.01.2015 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní žalobcu. Dňa 28.05.2015 Krajský súd v Bratislave uznesením napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dňa 16.06.2015 súd doručil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.05.2015 účastníkom konania. Dňa 27.07.2015 súd nariadil pojednávanie na deň 26.10.2015. Dňa 26.10.2015 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené s tým, že si súd vyžiada spis Okresného súdu Bratislava III na posúdenie návrhu výsluchu svedkov. Dňa 29.10.2015 súd upovedomil účastníkov konania o termíne pojednávania dňa 27.01.2016 a toho istého dňa súd žiadal Okresný súd Bratislava III o zapožičanie spisu sp. zn. 11756/2003. Dňa 26.01.2016 súd urgoval zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003, avšak spis nie je možné zapožičať, nakoľko vo veci je vytýčený termín pojednávania“ Dňa 27.01.2016 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené. Dňa 10.02.2016 súd nariadil pojednávanie na deň 04.05.2016. Dňa 19.02.2016 súd opätovne urgoval zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003. Dňa 08.04.2016 súd opätovne urgoval zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1T/56/2003 stým, že predmetný spis nie je možné zapožičať. Dňa 04.05.2016 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené stým, že súd bude urgovať zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003. Dňa 04.07.2016 súd žiadal zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003. Dňa 13.07.2016 bolo tunajšiemu súdu oznámené, že spis Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003 nie je možné zapožičať. Dňa 26.09.2016 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené s tým, že súd bude žiadať zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003. Dňa 24.10.2016 súd žiadal zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003. Dňa 28.10.2016 bolo tunajšiemu súdu oznámené, že spis Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003 nie je možné zapožičať. Dňa 02.12.2016 súd žiadal zapožičanie spisu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003. Dňa 08.12.2016 bolo tunajšiemu súdu oznámené, že spis Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 1 T/56/2003 nie

je možné zapožičať. Dňa 12.12.2016 sa konalo pojednávanie súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal...“

7. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti doručenému ústavnému súdu 30. decembra 2016 sťažovateľ stanovisko nezaujal.

8. Obsah zapožičaného spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v podanej sťažnosti a vo vyjadrení okresného súdu k sťažnosti, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

12. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

13. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 246/2004 vo vymedzenom období dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

16. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

18. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci (konanie o náhradu škody) ani v etape po právoplatnosti nálezov sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013. Napokon aj

podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti konštatoval, že „*nejde o skutkovo ani o právne zložitú vec*“.

19. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúvanom konaní, ústavný súd posudzujúc preskúvanú časť napadnutého konania konštatuje, že sťažovateľ prispel k predĺženiu preskúvaného konania tým, že sa opakovane nezúčastnil nariadeného pojednávania, aj keď jeho neúčast bola vždy okresným súdom ospravedlnená. Túto skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadosťučinenia.

20. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne vyhodnocovať priebeh postupu a jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom, pretože z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, aby napadnuté konanie nebolo ani po viac ako 12 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené napriek tomu, že ústavný súd už svojím nálezom sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013 vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal aj finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € a úhradu trov konania.

21. V nadväznosti na uvedené ústavný súd navyše poukazuje na to, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol dostatočne efektívny a sústredený, o čom svedčí najmä skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 7 Co 71/2015 z 28. mája 2015 z dôvodu závažného procesného pochybenia zrušil rozsudok okresného súdu zo 7. mája 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čím nepochybne došlo k predĺženiu priebehu napadnutého konania. Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 28. mája 2015 okrem iného uviedol:

„... V prejednávanej veci súd prvého stupňa zamietol na pojednávaní konanom dňa 7.mája 2014 v neprítomnosti navrhovateľa žalobu o ochranu osobnosti, pre nedostatok

pasívnej vecnej legitímácie, majúc za to že vo veci boli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď predvolanie na pojednávanie bolo navrhovateľovi doručené podľa § 47 ods. 2 O.s.p. dňa 17. apríla 2014 a tento svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil. Navrhovateľ v odvolaní namietal odvolací dôvod uvedený v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., a teda odňatie možnosti konať pred súdom z dôvodu, že vo veci neboli splnené podmienky na prejednanie veci v jeho neprítomnosti, nakoľko sa od 12. apríla 2014 nachádzal vo väzbe, čím neboli splnené podmienky doručenia predvolania podľa § 47 ods. 2 O.s.p. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že zásielka obsahujúca predvolanie navrhovateľa na pojednávanie konané dňa 7. mája 2014 bola súdu vrátená z adresy trvalého pobytu navrhovateľa () dňa 22. 4. 2014 s tým, že adresát si ju v odbernej lehote nevyzdvihol. V nadväznosti na odvolaciu argumentáciu navrhovateľa, odvolací súd lustráciou v archíve Zboru väzenskej a justičnej stráže SR zistil, že navrhovateľ sa skutočne v čase od 12. apríla 2014 do 15. januára 2015, t. j. v čase doručovania predmetného predvolania na pojednávanie súdu, nachádzal vo väzbe. Aj napriek tomu, že súd prvého stupňa v čase konania pojednávania o tejto skutočnosti nevedel, vo veci nebola splnená podmienka pre uplatnenie fikcie doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p., a to, že adresát sa v mieste doručenia musí zdržiavať. Nakoľko navrhovateľ sa už v čase plynutia odbernej lehoty pre vyzdvihnutie zásielky nachádzal vo väzbe, absentovala u neho reálna možnosť vyzdvihnutia doručovaného predvolania na pojednávanie. Pokiaľ preto súd prvého stupňa konal v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý nebol na pojednávanie riadne predvolaný (§ 101 ods. 2 O.s.p.), odňal mu tým možnosť prejednanie veci v jeho prítomnosti a uplatnenia práv v konaní, vyplývajúcu z ústavného práva účastníka na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 46 a 48 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd musel napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bez jeho meritórneho preskúmania podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom vec opätovne prejedná a rozhodne...“

22. Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním efektivity napadnutého konania upriamuje pozornosť na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť

porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa s'ťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

23. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 246/2004 v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

24. Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, vzhľadom na to, že túto povinnosť mu uložil už vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013.

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

26. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

27. Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na stav jeho právnej neistoty vyvolaný skutočnosťou, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po takmer 12 rokoch od jeho začatia.

28. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti veci.

29. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania poukazujúc na to, že ústavný súd vo veci už prikázal konať bez zbytočných prietáhov, a súčasne berúc do úvahy aj podiel sťažovateľa na spomalení priebehu napadnutého konania, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

30. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátkou [REDACTED]. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

31. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 €.

32. Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov konania za dva úkony právnej služby vrátane režijného paušálu v sume 303,04 € nepresahuje sumu vypočítanú ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a neodporuje tejto vyhláške. Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v sume uplatnenej jeho právnou zástupkyňou.

33. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017